

[Bøgholm.]

end vi nogen sinde har kendt tidligere. Skal disse investeringer være statslige investeringer, eller skal det være private investeringer? Af besvarelsen af dette spørgsmål afhænger landets økonomiske fremtid og hele erhvervslivets struktur. Skal det være statslige investeringer, så betyder det statslig kontrol, så betyder det et erhvervsliv, der er bundet af socialismens tankegang, når socialismen har magten. Er det private investeringer, da giver det mulighed for den fri udfoldelse af erhvervslivet, der har skabt Vesteuropas stærke økonomiske stilling i øjeblikket. Derfor er der her et principielt spørgsmål, statsministeren ikke kommer uden om, at tage stilling til under åbningsdebatten ved indgangen til det kommende valg. Der er den afgørende forskel mellem deres og vor opfattelse af tingene, at vi ønsker som udgangspunkt for det økonomiske liv at lade det enkelte menneske have sit personlige ansvar, med hans trang til lykke, hvor ansvaret er det centrale for vor politiske opfattelse, men hvor ansvaret alt for ofte er hjemløst i den socialistiske verden og den socialistiske økonomi. Skal Vesteuropa klare tingene igennem, og det kan blive vanskeligt nok, så gør Vesteuropa det ene og alene på individualismens grundlag, og det gælder ikke mindst det økonomiske liv. Det er derfor af betydning for de mange, der hører efter ordene herindefra, at få at vide, hvorledes statsministeren bedømmer dette forhold.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par enkelte bemærkninger til den tale, landets udenrigsminister holdt. Jeg takker ministeren. Jeg synes, det er nyttigt og rigtigt, at der ved denne lejlighed bliver talt om landets udenrigspolitik af den mand, der har ansvaret for udenrigspolitikken.

Jeg er enig med den højtærede minister i, at der er grund til at sige Hans Majestæt Kongen tak for den måde, hvorpå der blev talt i FN. Deres Majestæters rejse gennem Amerika har været en strålende ambassade for Danmark, og de har fremført nordiske synspunkter på en måde, som vi kun har grund til at være glade og taknemlige for og tilfredse med.

Stillingen i De Forenede Nationer er således, at vi gang på gang bliver kaldet til

at afsige domme om det ene eller det andet, og anderledes skal det heller ikke være. Vi har gang på gang afsagt dom over Sydafrikas apartheid. Jeg har selv været med til at undsige den, jeg er enig deri, og jeg gentager det her. Men så kan man somme tider stille sig selv det spørgsmål, om det også er rimeligt og rigtigt, at man næsten kun taler om Sydafrika, og om det er rimeligt og rigtigt, at Saudiarabiens repræsentant deltager i bedømmelsen af Sydafrika og taler om menneskerettigheder, repræsentanten for et land, hvor der er slavemarked 2 gange om ugen, eller om det er rigtigt, at Sovjetunionens repræsentant og de øvrige kommunistiske repræsentanter, der repræsenterer russiske kolonier i Europa, undsiger kolonialismen.

De Forenede Nationer talte stærkt og rigtigt i spørgsmålet om Ungarn. Man kan måske nok mene, at i spørgsmålet om Tibet blev der talt noget mindre stærkt, og jeg ser gerne, at dette spørgsmål i langt større grad, end det har været tilfældet hidtil, indgår i den internationale debat. Jeg vil udtale ønsket om, at der fra dansk side vil blive gjort, hvad der er muligt, for at hjælpe flygtningene fra Tibet, ikke blot med penge — det kan så mange gøre — men ved at give dem uddannelse på de mange områder, hvor vi ligger langt fremme, og give dem kendskab til den demokratiske tankeverden.

I De Forenede Nationer har vi ved de sidste møder oplevet kommunismen, der forsøger — og det skal ingen bebrejde den — at gøre De Forenede Nationer til sin talerstol; men så må det også være sådan, at demokratiet ikke er ængstelig for at rejse sig anklagende mod kommunismens overgreb ude omkring og benytte De Forenede Nationers talerstol til anklager mod de lande, der overtræder menneskerettighedernes erklæring. På denne måde tror jeg De Forenede Nationer ville få en ny betydning. Det må ikke være sådan, at man ude omkring i Europa, Asien og Afrika får det indtryk, at demokratiet er vigende, at demokratiet ikke rigtig tør være sig selv bevidst, at det ikke rigtig tør forsvare og samtidig angribe. Derfor vil jeg udtale ønsket om, at De Forenede Nationers talerstol bliver benyttet på denne måde, mere end det har været tilfældet. Man kan sige